

Streer Tamás vagyok, 1944. 09. 12.-én születtem Tolnán. Szüleim Streer Tamás (1912–1996) Pakulár Ilona (1912–1990), mindketten kereskedő szakmában dolgoztak a helyi Földműves Szövetkezetnél nyugdíjba vonulásukig. Az egész családom vidám, jókedvű emberek voltak, amit én is örököltem.

Én az iskoláim befejezése után a Tolna megyei Tanácsi Építőipari Vállalatnál dolgoztam lakatosként, majd 1989-től a Szekszárdon megnyíló Sport és Szabadidő központnál, mint karbantartó lakatos dolgoztam egészen 60 éves koromig, onnét mentem nyugdíjba.

Már iskolásként jártam tánciskolába Tolnán, Szilágyi János tánc és illemtanár úrhoz. De itt csak társastáncokat tanultunk. De megtanított bennünket a tánctanár a helyes testtartásra, a leányok illedelmes táncba kérésére is.

Feleségemet egy bogyiszlói lakodalomban ismertem meg, aki magával ragadott a vidám jókedvű természetével. 1967-ben tartottuk az esküvőnket, igazi bogyiszlói parasztlakodalommal a Művelődési házban. Az esküvőnk után Bogyiszlón laktunk 4 évig. Itt kerültem be a feleségem baráti körébe, akik mind nagyon vidám, jó kedvű, táncos fiatalok voltak.

Feleségem nagyon jó szervezőkészséggel rendelkezett. Volt egy helyi pedagógus, akinek segítségével nagyon jó zenés, táncos esteket szerveztek. De mellette, részt vettünk nagyon sok bogyiszlói lakodalomban, ahol csodálattal néztem az idős emberek táncát, hallgattam éneklésüket.

Azt hiszem ott ragadott meg az igazi táncszeretet, ahogy a Boda János bácsi, Bajusz Béni bácsi mulatott, majd összekapaszkodva táncoltak. Az asszonyok meg körbe álltak és csak járták és járták a csárdást. Csodálatos szép volt.

Mi Tolnán építkeztünk, de a baráti társaságunk Bogyiszlón maradt. Velük minden közös ünneplésen részt vettünk.

Az 1970-es évek elején a feleségem és pár barátnője megkereste a művelődési ház igazgatóját (Eke Ilonát) hogy szervezzék meg az akkor újból feléledő Sárközi lakodalomba, Szekszárdi Szüreti felvonulásra a falubéli fiatalokat. Ez nagyon jól sikerült, több lovas kocsival (rajta asszonyok fontak, férfiak mulattak) a fiatalok felvonulással mutatták be Bogyiszló szép viseletét és szokásait.

Így természetes, hogy az 1976-ban megalakult Bogyiszlói Népi Együttesnek én is tagja lettem. A megalakult együttes szinte egy nagy baráti társaság volt. Nagyon szerettük az együtt töltött órákat. De ez nem csak a táncban mutatkozott meg, hanem abban is, hogy együtt ültettük a paprikát, együtt végeztük kalákában a sok paraszti munkát.

A tánc meghatározó értelme lett az életemnek. Ahányszor táncpróbán voltunk, vagy színpadra léptünk, mindig eszembe jutott Boda János bácsi csárdás lépése, lippentőse, Bajusz Béni bácsi forgatása. Próbáltam ezt úgy megtanulni, ahogy ők járták. Ehhez a tánchoz persze zenész is kellett, nagyon jó volt Orsós Kis János bácsi zenéjére csárdást járni. Ennek az együttesnek még ma is tagja vagyok.

A Muharay Elemér Népművészeti Szövetség által 1998-ban szervezett „Fülöp Ferenc” szülő táncversenyen Fülöp Ferenc díjat kaptam, valamint Vásárhelyi László különdíját.

Most, így már 63 év felett is szívesen táncolok, nagyon szeretem a lassú és friss csárdásokat. Nagyon szeretem a népdalokat, szívesen énekelem végig az egész színpadi műsorokat. Táncaimban próbálom Boda János bácsi lépéseit, lippenőseit utánozni.

Nagyon szívesen részt veszek azokon a próbákon is, ahol fiatalok vannak, szívesen mutatom meg azt, amit én tanultam a régi öregektől. Bízom abban, hogy a jó Isten ad még erőt ahhoz, hogy ebben a mozgalomban még sokáig részt vehessek.

Tolna, 2008. 01. 23.